ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupený Mgr. Janem Luběnou, advokátem, sídlem bratří Čapků 380/6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2022, č. j. OAM-821/ ZA-ZA11-D02-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. února 2023 č. j. 32 Az 38/2022-33

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. února 2023 č. j. 32 Az 38/2022-33 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Nejvyšší správní soud v tomto řízení posuzuje, zda výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) je zatížen vadou, která mohla mít za následek jeho nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“). Konkrétně se jedná o to, zda krajský soud mohl ve věci rozhodnout bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., přestože žalobce soudu sdělil, že na ústním jednání trvá.

[2] Rozhodnutím označeným v návětí žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustnou a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Současně bylo podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané

státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Italská republika. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud v návětí označeným rozsudkem zamítl, a to bez nařízení jednání.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku. Namítal mimo jiné, že krajský soud zatížil své řízení vadou, neboť nenařídil jednání, ačkoliv stěžovatel s rozhodnutím bez nařízení jednání nesouhlasil, a tento postup krajský soud ani nijak v rozsudku nezdůvodnil. Dále stěžovatel v kasační stížnosti uvedl argumentaci směřující proti věcnému posouzení využití diskrečního oprávnění dle čl. 17 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že stěžovatel nesdělil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany. Kasační stížnost tak nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a je tudíž nepřijatelná. Žalovaný také nesouhlasil s tím, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

[5] Usnesením č. j. 6 Azs 54/2023-25 ze dne 19. dubna 2023 Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[7] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. platí, že *soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen*.

[8] Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že rozhodne-li správní soud o žalobě bez jednání, ačkoli s tím účastníci řízení nesouhlasí, zatíží řízení vadou, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, což je důvodem pro zrušení takového rozsudku bez dalšího (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. března 2022 č. j. 9 Azs 11/2022-35 nebo ze dne 27. července 2021 č. j. 10 Azs 232/2021-62).

[9] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že dne 31. ledna 2023 krajský soud přípisem č. j. 32 Az 38/2022-27 stěžovatele mimo jiné vyzval, aby se ve lhůtě dvou týdnů vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání ve smyslu § 51 s. ř. s. Ve spisu krajského soudu u tohoto přípisu absentuje doručenka. Nicméně dne 14. února 2023 stěžovatel krajskému soudu sdělil, že mu uvedený přípis byl doručen 31. ledna 2023 a že s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání nesouhlasí.

[10] Ačkoliv u přípisu č. j. 32 Az 38/2022-27 absentuje doručenka stvrzující datum doručení stěžovateli, z toho, že přípis byl vydán dne 31. ledna 2023, plyne, že lhůta dvou týdnů mohla nejdříve uplynout dne 14. února 2023. Tento den stěžovatel sdělil, že na ústním jednání trvá, tudíž je zjevné, že lhůtu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. dodržel. Krajský soud přesto již dne 13. února 2023 vyhlásil ve věci stěžovatele rozsudek. Krajský soud tedy rozsudek vydal před uplynutím lhůty stanovené stěžovateli dle § 51 odst. 1 s. ř. s. a zároveň rozhodl bez nařízení jednání, přestože s tím stěžovatel ve stanovené lhůtě vyslovil nesouhlas.

[11] Explicitní a včasně doručený nesouhlas stěžovatele též vylučuje aplikaci právní domněnky souhlasu z důvodu, že účastník řízení k otázce jednání mlčí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. listopadu 2005 č. j. 4 As 46/2004-58 či ze dne 21. března 2019 č. j. 10 Azs 39/2019-61).

[12] Protože stěžovatel na jednání trval a krajský soud jednání nenařídil, přičemž s vyhlášením rozsudku dokonce ani nevyčkal na uplynutí lhůty dle § 51 odst. 1 s. ř. s., zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tímto postupem krajský soud zasáhl do práva stěžovatele na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti včetně možnosti se k věci vyjádřit, které je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 Listiny základních práv a svobod. Jeho porušení je důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež je výsledkem řízení, v němž k takovému pochybení došlo, a vrácení věci soudu k dalšímu řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. listopadu 2005 č. j. 4 As 46/2004-58, ze dne 21. března 2019 č. j. 10 Azs 39/2019-61 či ze dne 13. března 2019 č. j. 6 Azs 30/2019-29).

[13] Za této situace není prostor k tomu, aby se Nejvyšší správní soud zabýval věcnými námitkami proti rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém řízení tedy krajský soud v souladu s oprávněným požadavkem žalobce (stěžovatele) k projednání žaloby nařídí ústní jednání, ke kterému předvolá obě strany.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2023

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu